

Esse est percipi
zijn is waargenomen worden
Herkenningsdag 19 oktober 2014
Don Bosco Buizingen

Installatie plechtigheid om 10 uur.

Uit duisternis aan het licht... Om nooit meer te vergeten.

“Wie heeft jou, net als ik te weinig lief gehad”

15 minuten voor de viering start zijn er enkele clips van Bert Smeets op het scherm vooraan te zien.

Lied Try Baby Try, en andere clips rond misbruik te zien en te beluisteren met filmpje op projectiescherm

Welkom

Welkomstwoord door Marc Dewit:

Beste mensen uit Buizingen en omstreken: Welkom. Mensen uit verschillende hoeken van Vlaanderen en Nederland, mensen die niet gewoon zijn om hier binnen te komen, maar die de problematiek van misbruik in de Kerk na aan het hart ligt, van harte welkom. Fijn dat jullie hier zijn.

“Esse est percipi”, “zijn is waargenomen worden”. Het origineel waarvan hier een verkleinde uitvoering, is 2 jaar geleden op paaszaterdag geïnstalleerd in de Salvatorkathedraal van Brugge.

Dit beeldje in glas stelt een doopkleedje voor of is het een doodskleedje? Het drukt uit waar slachtoffers van misbruik in de Kerk al jaren mee worstelen. Het is een kreet om erkenning.

Het straalt broosheid en breekbaarheid uit. Het heldere licht contrasteert met de duisternis waarvoor het kind op de vlucht ging.

Vandaar ook de titel van deze viering: Uit duisternis aan het licht... om nooit meer te vergeten.

Na Brugge was er vorig jaar op paaszaterdag de inhuldiging van een gelijkaardig beeld in de OLV kathedraal van Antwerpen. Tijdens die plechtigheid kwamen ook enkele slachtoffers aan het woord, waaronder Staf Van Pelt, hier in ons midden. Hij verwerkte zijn pijn in een kunstwerk dat wij hier vandaag een plaats gaan geven in deze gemeenschap, die al jarenlang openstaat om onrecht in de Kerk aan de kaak te stellen.

Er staat hier ook een stoel, en niet zomaar, het is een mysterieuze stoel, met een tekst op de achterkant. Els, jij was er toen die stoel hier is binnengekomen. Misschien kan jij ons kort wat uitleg geven over de betekenis ervan.

Els Paridaens:

Schetset van waaruit deze samenkomst is ontstaan rond een stoel die in de kerk is gekomen en hoe die daar gekomen is, als het gevolg van een misbruiksituatie.

Om het beeld van Staf Van Pelt een blijvende symbolische plaats te geven, in alle openheid, als stil protest, om nooit te vergeten.... Laten we het beeld van Staf en ook die stoel een blijvende symbolische plaats geven, in alle openheid, als een stil protest om nooit te vergeten, ter heling en herstel van seksueel misbruik in de Kerk.

Openingslied: Bert Smeets (t&m) brengt zijn eigen gecomponeerd lied: "Try babe try". De vertaling is van Linda Opdebeeck.

refrein:

Try baby try baby

try

you can't be happy all the time

Try babe try babe try babe try

I'm not always the same

this time I wanna leave

and say goodbye

Oh there must be someone, somewhere around

Can these walls talk back sometimes;

don't you worry baby who's not alone

when you can't find your way back home...

I hear bells ringing, who got an answer

I need to free my mind again

I know the game's going on too long

Where did our love go wrong

I remember as a kid I use to be

be humble

Dreams only make you stumble

how I need her again, again

Commitment is a strange friend, so...won't you

refrein: Try babe try...

Can you bring me my girl with a magic lantern

Will she kiss me, hold me for ever

We use to make love, rain or shine

Eating cherries from her mouth

refrein: Try babe try...

refrein:

refrein: Try babe try...

refrein:

Probeer schatje, probeer schatje, probeer

Je kan niet altijd gelukkig zijn

Probeer schatje, probeer, probeer schatje, probeer

Ik ben niet steeds dezelfde, dit keer wil ik weggaan
en afscheid nemen

Ik hoor de bel rinkelen, wie heeft er een antwoord

Ik moet mijn geest bevrijden

Ik beseft dat het spel te lang duurt

Waar ging het mis in onze liefde?

Ik herinner mezelf als een nederig kind

Dromen brengen je enkel aan het wankelen

Hoe ik haar opnieuw nodig heb, telkens opnieuw

Verbondenheid is een zeldzame vriend, dus...zou je
niet?

Kan je mijn meisje terugbrengen met een
toverlantaarn

Zal ze me kussen, me eeuwig vasthouden

We bedrijven de liefde in de regen en de zon,

terwijl ik kersen eet uit haar mond

Oh, er moet iemand zijn, ergens

Kunnen de muren praten,

maak je niet ongerust schatje,

wie is er niet alleen

als je de weg naar huis niet meer vindt,

Moment van inkeer

We hebben al die jaren in die maatschappij geleefd, van verborgen pijn en verdriet, en toch hebben we het niet geweten, niet willen of kunnen zien... . Hoe lang kijken we nog de andere kant op? Of durven we ons te roeren en het op te nemen voor de gekwetste mens?

Hoe lang houden we ons op de vlakte, houden we afstand wanneer het lastig wordt, maken we onszelf wijs dat wat we niet zien, we niet kennen?

Macht: we zijn ons niet altijd bewust van ons eigen machtsmisbruik

We zijn soms zo bang om onrecht naar buiten te brengen, om op te staan en het een plaats te geven. Zo voelen mensen zich voor een tweede keer vertrapt. Zo krijgt hun leed niet de erkenning die het verdient.

Vanuit stilte komen tot gebed

Samen: Goede God,

Maak ons betrokken bij het onrecht in deze wereld.

Help ons te zien wat er mis loopt.

Wek in ons de wil om op te staan.

Geef ons de kracht om te kiezen voor de gekwetste mens.

Help ons los te laten waar we verkrampt aan vasthouden.

Dat vragen we U door Christus. Amen.

Heer ontferm U (x2) over ons (x2)

Christus ontferm U (x2) over ons (x2)

Eerste Lezing door Professor Manu Keirse

Een toespraak die hij hield bij de installatie van het beeld 'Esse est percipi - Zijn is waargenomen worden', in de kathedraal te Antwerpen, op paaszaterdag 2013.

De symbolische daad van vandaag is een teken dat het verleden niet zomaar mag worden toegedekt. De schandalen die in de laatste jaren aan het licht zijn gekomen zijn geen geïsoleerde feiten maar hebben zich in alle sectoren van de samenleving en in alle landen van de 'beschaafde' wereld voorgedaan. De ogen hiervoor sluiten en doen alsof het allemaal niet zo erg is geweest is negeren van onrecht. De problematiek moet in zijn volle omvang aan het licht worden gebracht. Dat is de enige manier om onrecht te herstellen en herhaling in de toekomst zoveel mogelijk te voorkomen. Hiermee kan misschien 'onrecht uit het verleden' worden omgezet in 'recht voor de toekomst'.

Het collectieve zwijgen en verzwijgen in het verleden heeft een soort duizeligheid bij slachtoffers teweeggebracht. De ontkenning van anderen was soms bijna erger dan het oorspronkelijke misdrijf.

Als de autoriteiten slachtoffers niet geloven, als omstanders datgene tegenspreken waarvan ze niet kunnen verdragen het te weten, beroven ze slachtoffers van een normaal bestaan op deze aarde. Hun gevoelens van gekwetst en getraumatiseerd zijn moeten worden weggeduwd, maar daarmee zijn ze niet verdwenen. Hun lijf draagt de scherven.

Lied: Herman Van Veen: Wie heeft de zon uit je gezicht gehaald... (clip)

*Wie heeft de zon uit jouw gezicht gehaald,
wie heeft het licht in jou gedooft?
wie heeft die rooie wangen bleek gemaakt?
wie joeg de dromen uit je hoofd?
wie brak jouw kleine hart,
kleurde je ogen zwart?
wie is niet nagekomen wat hij heeft beloofd?*

*Wie heeft het lachen in jouw keel gesmoord,
heeft je vuisten zo gebald?
wie heeft dat onbevungen kind vermoord
dat altijd opstaat als het valt?
wie boog jouw rechte rug,
trapte je speelgoed stuk?
wie brak jouw vleugels
in de vreugde van een vlucht?*

*Wie is er zo aan jou voorbij gegaan?
wie verraadt hier jouw geloof?
wie hield zich voor het kraaien van de haan
na de derde keer nog doof?*

*Wie is het die vergat dat jij de toekomst had?
wie heeft jou net als ik te weinig lief gehad? (2x)*

Blijde Boodschap: Mt. 18,1-11

“Wie zich klein maakt als dit kind, die is de grootste in het koninkrijk der hemelen.”

Het woord dat ik jou geef is niet te hoog

Is niet te zwaar, jij kunt het volbrengen (x2)

Getuigenis van Staf Van Pelt

Er zijn geen woorden voor... of misschien toch wel? Mijn verhaal begint in de pastorie van de kathedraal van Antwerpen.

Als elf jarig jongetje belde ik daar een halve eeuw geleden aan en ging schoorvoetend met mijn boekentasje én met mijn slecht rapport de trap op. A.V. deed de deur open en ik ging naar binnen. A.V. was specialist in slechte rapporten, dus hij was mijn vertrouwen wel waard dacht ik en ik gaf mij over. En toen gebeurde het.

Drie uur later ging ik verdoofd met mijn boekentasje én met mijn slecht rapport de trappen af en trok de deur achter mij dicht. Ik stond op de stoep, nog steeds verdoofd, verlamd. Alsof er met een zware hamer een slag op mijn hoofd gegeven was. Er waren geen woorden om te zeggen wat er in me omging... en geen woord kwam er verder uit mijn mond. Ik kon het aan niets koppelen. Ik kon het met niets vergelijken. Ik kon het niet snappen wat er zich afspeelde.

Dit is zo meermaals gebeurd. Een jaar of vier lang, al of niet gekoppeld aan een slecht rapport, minstens één keer om de veertien dagen, in drukke perioden één keer per week en op verschillende plaatsen. A.V. verhuisde nogal veel in die tijd.

Een twintigtal jaar na deze ervaringen van seksueel misbruik kwam ik na heel wat therapeutisch werk ertoe om een verhaal neer te schrijven onder de titel “van een klein konijn...”. De aanleiding tot dit verhaal was een klein vogeltje dat tegen de voorruit van mijn vrachtwagen vloog (ik was distributiechauffeur in de biologische voedingsindustrie) en een bloedspoor trok van schuin linksonder tot ergens in het midden van de ruit. Daar bleef het even met opengebroken bek en losse ingewanden hangen en ineens verdween het van de ruit. Ik verschoot van dit voorval en vooral van de impact die zo een botsing tot gevolg had. Het vogeltje was in een mum van tijd opengespat en ik zag het in mijn achteruitkijkspiegel fladderend achter mij op het beton dood neervallen.

Op een of andere manier bleef het beeld van het vogeltje in me hangen en bij het verder rijden met mijn vrachtwagen zag ik hoe langer hoe meer zwaar gekwetste en verminkte dieren langs de kant van de weg liggen. Vossen, egels, honden, eenden, kippen en konijnen. .. het hield niet op.

En opeens sloeg mijn gevoel naar binnen en schoot ik in een hevige huilbui die verder rijden onmogelijk maakte. Mijn hart deed zeer en ik voelde me vastzitten in mezelf. Ik smiet mijn remmen dicht, ging op de pechstrook staan en voelde ineens in alle hevigheid de gelijkenis tussen mezelf en al die dode dieren die ik zag liggen op de snelweg: opengereten, verbrijzeld, gesloopt, overdonderd en uitgesmeerd op het beton. Vooral de konijnen troffen me. Hun zachte pels besmeurd met bloed en verpletterde ingewanden. Soms zag ik hun kaken door hun wangen steken. En ineens voelde ik... dit ben ik die daar opengereten lig, dit ben ik!

Tijdens het schrijven van mijn verhaal merkte ik dat er een deel was waar ik in woorden niet bij kon. Ik botste precies op een muur in mijn woorden en zinnen. Maar Ik wilde dieper en verder voelen wat er in me bewoog en dit op een of andere manier naar buiten brengen. Het woelde en stormde hevig in mij en het beeld van die

uitgesmeerde konijnen op de rijweg bleef me inspireren. En dit beeld kwam ik ook in andere vormen tegen. In een boek over de concentratiekampen bijvoorbeeld. In de boekhandel zag ik dit boek, bladerde er door en kwam uit bij een foto van een man die door zijn beulen opengekapt was met een bijl. Het maakte dat ik kokhalzend uit de winkel liep... Wat een overweldiging van geweld...

En de pijn in mijn hart hield aan. Ik bleef me zo voelen, verminkt en opengereten, mijn kern gekraakt, gesloopt. En hiermee wou ik verder. Ik wou dit naar buiten brengen in een materieel beeld, een tastbaar symbool. Iets dat verder ging dan woorden.

En zo begon ik thuis metalen afval te zoeken, en ook overal in mijn buurt. Ik vond een oud stuk spoorstaaf, tandwielen, moeren en een oud slot, een versleten takkenschaar en kogellagers, stukken van een ketting en oude scharnieren. Al het roest werd er af gehaald met de slijpmachineborstel en de stukken werden mooi op een hoopje gelegd.

Met al die dingen ben ik beginnen monteren en lassen in mijn atelier. In een soort trance waarbij ik soms kwaad werd en ook heel verdrietig, plakte ik de stukken op elkaar en merkte ik dat er ineens een konijn ontstond dat vastgeketend was aan een spoorstang en niet kon ontkomen voor de overdonderende trein.

Twee dagen heb ik zo “in het ijzer gezeten”, in een afwisseling van verdriet en pijn, kwaadheid, opluchting, passie en verbetering. Soms kwamen de lasbolletjes op mijn huid en vloekte ik hevig van de pijn en de brandvlekken op mijn huid. Soms zag ik door de tranen niet meer waar ik mijn lasnaad aan het leggen was. Maar ik ging verder en het was een heel innig en intens contact met mezelf, met alles wat ik voelde en met de storm die er in me aan het razen was...

Mijn lijf liet zien wat er in me bewoog en dat was nieuw, heel nieuw. Er barstte iets van binnen naar buiten uit... en alle uiteengereten stukken kwamen precies ook weer bij beetje samen in mezelf! Er herstelde zich iets diep in mij. Binnen- en buitenkant klopte weer met elkaar!

En toen het beeld af was en nog warm genoeg om me er aan te verbranden wist ik: ja, dat is het, zo voelt het. Dat is wat er gebeurde toen, dat is wat ik niet kon zeggen daar op de stoep zoveel jaren geleden... Dat is de essentie van seksueel misbruik: vastgeketend, overweldigd, uit elkaar gereten, in mijn kern geraakt en gekraakt, verminkt en verdoofd. Maar nog altijd levend en ongekend sterk in zijn essentie, klaar om op te staan na al die ellende, met een onverwoestbare innerlijke kracht.

En nu pas zijn er woorden voor, en zij mogen er zijn, de wereld mag ze horen...!

En nu staat het beeld hier voor jullie, ik wou het jullie laten zien en de woorden vertellen die er bij horen....

Ik heb van “de kerk” op een of andere manier mijn seksueel misbruik gekregen (En ook een koperen kandelaar die A.V. veertig jaar geleden aan mijn moeder gaf. Ik vraag me af: om haar te bedanken voor mijn afwezige aanwezigheid van indertijd? Uit schuldgevoel? Als betaalmiddel? Als zoethoudertje? Ik weet het niet... Hij staat nu nog naast de blauwe zetel in mijn salon).

En ik wil in ruil graag mijn konijn aan “de kerk” geven. Niet als sneer in het gezicht of als kleine weerwraak (voor de geleden kosten aan pijn en smarten, allerlei verslavingen en therapie)... maar als symbool van het onverwoestbare dat in elk van ons leeft om voelend en ervarend om te gaan met pijn en die te transformeren naar zachtheid en liefde, naar het gevoel dat “het klopt” wat er tussen volwassenen en kinderen gebeurt.

Want pas als “het klopt” zal het misbruik stoppen... en dit gaat in twee richtingen. Voor het misbruikende stuk in ons klopt het wanneer we onze levensenergie uit onszelf leren halen en niet bij de anderen gaan stelen om onze tekorten aan levenslust op te vullen en voor het misbruikte stuk in ons klopt het wanneer we in zachtheid kunnen blijven staan en vanuit die innerlijke kracht stevig kunnen opkomen voor een wereld waarin kinderen veilig kunnen zijn. Staf Van Pelt (2014)

Installatie kunstwerk

Voorbeden

Marc leidt deze voorbeden in met een gedachtenismoment voor overleden leden van de werkgroep, - ondertussen wordt een beeld van San (overleden lid van de stuurgroep geprojecteerd en wordt op de tafel een kaarsje aangestoken, daarna vervolgt hij met onderstaande voorbeden:)

Bidden is mij niet gegeven als ik mensen zie vertrap.

Het vloekt in mij. Laat dan maar mijn vloeken bidden zijn.

Bidden is mij niet gegeven, als ik kinderen en vrouwen zie verkracht.

Het huilt in mij. Laat dan maar mijn huilen bidden zijn.

Bidden is mij niet gegeven als ik vluchtelingen zie verjaagd.

Het stormt in mij. Laat dan maar mijn stormen bidden zijn.

Bidden is mij niet gegeven, als ik zieken, lijdende mensen zie, onbegrepen, vergeten.

Het breekt in mij. Laat dan maar mijn breken bidden zijn.

Samen: Bidden is mij gegeven,

als ik vloeken mag, als ik huilen kan,

als ik stormen durf, als ik breken leer,

om zoveel onrecht, om zoveel onbegrijpelijk leed...

Elke brengt brood en wijn, en de verjaardagkalender aan.

Instrumentale muziek

Gebod bij de gaven

V. God, Vader, Moeder van alle mensen,

Wij hebben brood en wijn op tafel gezet om met elkaar te delen

Als teken van onze verbondenheid in Uw naam.

Gij gaat niet aan ons voorbij,

Gij zorgt voor ons mensen en dingen.

Samen: Wij vragen U, geef groeikracht aan deze gemeenschap. En laat deze gaven vruchten dragen in daadkracht, opstand, de keuze voor het goede. Tot welzijn van heel Uw volk op aarde.

Dank- en tafelgebed

Gij, God die oog hebt

voor het kleinste mensenkind,

zie het kleine kind

dat nog alle kanten op kan,

dat nog open staat

voor al wie goed is

maar ook voor ieder die verkeerd doet,

een kind dat nog niet weet wat 'kiezen' is

en nog niet weet

van goed en kwaad.

Samen: Help dat kind

doe het geen kwaad

maar zegen haar/zijn groei.

Wilt Gij oog hebben

voor wat nog klein

en onvolgroeid is?

Wie een kind kwaad doet,

bindt hem voor eeuwig vast

aan de zwaarste molensteen.

Gij zorgt er voor
dat geen kind
in onze grote wereld
ooit nog wordt vertrap
dat zijn ziel nog wordt gedooft
haar lijf nog wordt onteerd.

Gij sluit voor altijd onze mond
als wij ooit nog zouden zwijgen
en sprakeloos blijven toezien
als kinderen worden vernederd,
jongeren worden verkracht
baby's worden beroofd van wie zij zijn.

Samen: Doordring ons ervan
dat hoe kapot geslagen wij ook zijn
dat klein veel kan
dat wij kunnen opstaan
en fier van hier verder gaan
en leven met de eenvoud van het ware
dat nooit meer in ons kan worden dood gemaakt.

Zegen de groei van wie teer,
onaanzienlijk en gebroken was.
Zoals Gij uw lijdende zoon Jezus
niet aan zijn lot overlaat.

Hem gedenken wij in het uur
van Zijn grote lijden.

Hoe Hij geslagen, geselsd en gekruisigd werd.
Gedood opdat Hij voor altijd vergeten kon worden.

In dat besef nodigde Hij die laatste avond zijn vrienden aan tafel...

- Woorden van Leven -

Brood der ellende, brood van de haast
brood der bevrijding, herinnering! (3x)

Zo gedenken wij Hem,
samen met allen die eenzelfde lot ondergingen.
Wij bidden dat Zijn Geest ons niet in de steek laat.
Dat wij krachten verzamelen
zodat kinderen gered, zieken genezen,
mond dood gemaakte mensen spreken, doden opstaan.

Samen: Als Gij ons niet opnieuw
tot volle bloei brengt
wie dan wel?

Bidden wij, als één volk verzameld
hoe verscheurd wij soms ook zijn:

Samen: Laat genezing en kracht ons sterken.
Laat de hoop in ons niet doven.
Laat de liefde Uw laatste woord in ons zijn.

Zo wordt Uw naam geprezen.
en worden wij mensen met respect omgeven
alle dagen van ons leven
van hieraf tot in de eeuwen der eeuwen. Amen.

Onze Vader en Vredewens

God, soms worden mensen vernield, verlamd, beroofd achtergelaten.

Hier geeft Gij ons in Jezus' naam nieuwe kracht, opstanding en vrede.

Uw vrede overwint de angst, schenkt nieuwe moed.

Met Uw vrede gaan wij op weg, een nieuwe toekomst tegemoet. Amen

In een hartelijk gebaar wensen wij elkaar die vrede.

Communie

Samen: Prent het in mijn hart Heer, Jij bent het levend brood.

Lied: Wonen overal nergens thuis

Wonen overal nergens thuis

aarde mijn aarde mijn moeders huis

vallende sterren de schim van de maan

mensen die opstaan en leven gaan -

mensen veel geluk.

Wonen overal even thuis

handel en wandel en huis na huis

loven en bieden op waarheid en waan

wagen en winnen en verder gaan -

mensen veel geluk.

Wonen overal bijna thuis

aarde mijn hemel mijn vaders huis

stijgende sterren de lach van de maan

mensen die dromend een stem verstaan -

mensen veel geluk.

Mededelingen

- Barmoment aankondigen
- Herkenningsdag in lokalen achter kerk vermelden
- Wie tekst van de getuigenis van Professor Keirse of van Staf Van Pelt wenst na te lezen: naam achterlaten achteraan de kerk + emailadres of adres + website WMK vermelden/facebookpagina.
- Bedanking voor samenwerking: zeer verrijkend en verdiepend. Het is mooi om samen met anderen zoekend en tastend die Weg van Hoop en Leven te zoeken. En dat nog op een inspirerende plek als Don Bosco. Een plek waar ieder er mag zijn zoals hij/zij is; ten voeten uit. Gedragen en gekend

Ter uitleiding (Door Staf.... terwijl het beeld ev. naar zijn definitieve plaats wordt gebracht)

Aan alle sprookjes komt een eind, aan alle voorstellingen, bijeenkomsten en vieringen. En ook dit werk dat ik maakte, dat ik graag de titel geef "Verminkt" (ik zie er een platgereden konijn in) en hier nu voor u staat, wil ik afronden en zoek een veilige plek om verder z'n werk te kunnen doen.

Hier in deze kerk is een mooie plek hier achter mij. Er staat al een hallucinant kunstwerk: de stoel waarop een kind is misbruikt.... een symbool van wat er in de buitenwereld gebeurd is en nog gebeurt. Confronterender kan het niet, want de klok kan niet teruggedraaid worden en die stoel blijft zijn geschiedenis en betekenis houden. Het is een corpus delicti. En naast deze stoel is er blijkbaar nog plaats voor dit konijn, een symbool voor wat er in de binnenkant gebeurt bij - denk ik - elk kind dat misbruikt wordt. De twee horen samen, zoals buitenwereld en binnenwereld ook samen horen om er een geheel van te maken.

Maar daarboven staat nog een beeld, van een moeder en een kind... van een moeder van een kind dat heel wat zal lijden in zijn leven later en dat niettegenstaande alles, blijkbaar op een nieuwe manier tevoorschijn zal komen. Alsof het wil laten zien dat er iets niet kapot te krijgen is., alsof het wil laten zien dat er achter de donkerste nacht van de ziel die hij als volwassene doormaakt, een onverwoestbaar stuk leven aanwezig is dat blijf voeden inspireren.

Toevallig of niet... deze drie beelden horen samen daar in het hoekje achter mij... want het zijn ook stukken in ons zelf. Soms zijn wij slachtoffer, soms zijn wij dader, soms gaan wij door de donkere nacht van de ziel en staan wij nadien weer op als een feniks, voedend en inspirerend. Misschien hebben we niets meer te doen dan te doorvoelen hoe het is in elk van die drie posities en te kijken wat er dan met ons vanbinnen gebeurt....

Installatie kunstwerk

We willen het kunstwerk nu zijn definitieve bestemming geven. Met grote dankbaarheid ... om nooit te vergeten
Uitnodigen om het rustig te komen bekijken.

Bert Smeets zingt samen met de gehele gemeenschap "Try babe..." .

Receptie van 11 tot 12 u. aangeboden door de werkgroep Mensenrechten in de Kerk.

Warm middagmaal van 12 tot 13 uur in De Regenboog.

Namiddagprogramma 19 oktober 2014

Herkeningsdag Buizingen

13.15 u. Inge Mertens (uit Buizingen) geeft tot 14 u. uitleg over de werking van een CAW.

Na 14 u. zijn er 4 keuzegroepen uitwisseling en info.

De eerste keuze groep laten wij duren tot 15 u. Dan kan er gewisseld worden door de aanwezigen.

Wij blijven in onze eigen groep.

De tweede ronde duurt dan van 15u tot 15.40

Gemeenschappelijk slotmoment om 15.45 (met nogmaals thee en koffie).

Zonder van verdiep te veranderen zijn er verschillende kleine lokalen.

Deze lokalen zijn: Secretariaat, Bieke, Onthaal, en De Ark en De Regenboog. Dus ruimt te over.

We mogen alle lokalen gebruiken.

Doorlopend kunnen mensen voor persoonlijke gesprekken terecht bij professor Manu Keirse, in de zitkamer.

De 4 thema's zijn:

-opvolging arbitrage & opvangpunten (Staf)

-opvolging Class-Action (dossier schuldig verzuim) – (Rik)

-weerbaarheid (Norbert)

-oude wonden, nieuwe perspectieven (Marc)

Met dank aan:

www.parochiesinbeweging.be

Een afsluiter voor Onderweg

Weggeworpen stukgeslagen

Afval

Puin geruimd

Het kapot gemaakte weer samengelegd

Lijmen

Helen

Barsten blijven zichtbaar

Voor altijd
ergens snijdend

Maar
niet heel het “zijn” gebarsten
Altijd toch dat stukje
‘ik’
die ‘God in ons’
die liefde toont en zuiverend
bindt,
wat ten dode...
weer wegen baant
en adem
ruimte
krijgt... *Elke De Greef*

